

Υπόθεση T-287/04

Lorte, SL κ.λπ.

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

«Προσφυγή ακυρώσεως — Κανονισμοί (ΕΚ) 864/2004 και (ΕΚ) 865/2004 — Καθεστώς στήριξης στον τομέα του ελαιολάδου — Φυσικά και νομικά πρόσωπα — Ανυπαρξία ατομικού επηρεασμού — Απαράδεκτο»

Διάταξη του Πρωτοδικείου (τρίτο τμήμα) της 8ης Σεπτεμβρίου 2005 II - 3128

Περίληψη της διατάξεως

1. Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Κανονισμός θεσπίζων κριτήρια υπολογισμού της ενισχύσεως στους παραγωγούς ελαιολάδου — Προσφυγή παραγωγών ελαιολάδου και ενώσεων παραγωγών — Πράξη γενικής ισχύος — Προσφεύγοντες τους οποίους η επίδικη πράξη δεν αφορά ατομικά — Απαράδεκτο

(Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ)

2. Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Προσφυγή επαγγελματικής ενώσεως για την προάσπιση και εκπροσώπηση των μελών της — Παραδεκτό — Προϋποθέσεις
(Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ)
3. Προσφυγή ακυρώσεως — Φυσικά ή νομικά πρόσωπα — Πράξεις που τα αφορούν άμεσα και ατομικά — Ερμηνεία *contra legem* της προϋποθέσεως σχετικά με την ανάγκη η επίμαχη πράξη να αφορά τους ενδιαφερομένους ατομικά — Δεν επιτρέπεται
(Άρθρο 230, εδ. 4, ΕΚ)

1. Είναι απαράδεκτη προσφυγή ακυρώσεως εκ μέρους παραγωγών ελαιολάδου και ενώσεων παραγωγών κατά του άρθρου 1, σημεία 7, 11 και 20 του κανονισμού 864/2004, για την τροποποίηση του κανονισμού 1782/2003 για τη θέσπιση κοινών κανόνων για τα καθεστώτα άμεσης στήριξης στα πλαίσια της κοινής γεωργικής πολιτικής και για τη θέσπιση ορισμένων καθεστώτων στήριξης για τους γεωργούς, καθώς και του παραρτήματος του εν λόγω κανονισμού.

Πράγματι, στο μέτρο που με τις διατάξεις αυτές προβλέπονται κριτήρια υπολογισμού της ενισχύσεως στον τομέα του ελαιολάδου κατά τρόπο γενικό και αφηρημένο, χωρίς ουδόλως να λαμβάνεται υπόψη η ειδική κατάσταση κάθε παραγωγού, οι προσβαλλόμενες διατάξεις του εν λόγω κανονισμού αποτελούν στο σύνολό τους, ως εκ της φύσεως και του περιεχομένου τους, πράξεις γενικής

ισχύος και όχι αποφάσεις κατά την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ.

Εξάλλου, οι προσβαλλόμενες διατάξεις αφορούν τις προσφεύγουσες λόγω ακριβώς μιας εξ αντικειμένου πραγματικής καταστάσεως, συγκεκριμένα ως παραγωγών και ενώσεων των οποίων τα μέλη έχουν παραγάγει ελαιόλαδο κατά τη διάρκεια της περιόδου αναφοράς και έχουν τύχει ενισχύσεως βάσει ενός από τα προβλεπόμενα από τη νομοθεσία καθεστώτα ενισχύσεων. Πάντως, η κατάσταση αυτή καθορίζεται σε σχέση με τον ίδιο τον σκοπό των κανονισμών που περιέχουν τις προσβαλλόμενες διατάξεις, δηλαδή τη θέσπιση ενός νέου καθεστώτος ενισχύσεων στον τομέα του ελαιολάδου. Το γεγονός ότι οι προσβαλλόμενες διατάξεις είναι δυνατόν να έχουν, όσον αφορά ορισμένους παραγωγούς, ιδιαίτερα αποτελέσματα και, ειδικότερα, αυτό του αποκλεισμού τους από το ευεργέτημα της ενισχύσεως λόγω των κριτηρίων που έχουν οριστεί για τον υπολογισμό της, δεν μπορεί να στερήσει αυτομάτως τις προσβαλλόμενες διατάξεις της γενικής ισχύος τους, εφόσον αυτές εφαρμόζονται επί όλων των οικείων επιχειρήσεων που βρίσκονται στην ίδια πραγματική

νομική κατάσταση που έχει καθοριστεί κατά τέτοιο τρόπο αντικειμενικό. Πράγματι δεν αρκεί ορισμένες επιχειρήσεις να θίγονται οικονομικώς από μία πράξη περισσότερο απ' όσο οι λοιπές επιχειρήσεις του ιδίου τομέα για να θεωρηθεί ότι η επίδικη πράξη τις αφορά ατομικώς.

επηρεασμού των δικών της, ως ενώσεως, συμφερόντων, ιδίως επειδή η διαπραγματευτική θέση της θίγεται από την πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση.

(βλ. σκέψη 64)

Ομοίως, το γεγονός, ότι το Συμβούλιο ενημερώθηκε σχετικά με την κατάσταση των προσφευγουσών, πριν από τη θέσπιση των προσβαλλομένων διατάξεων, από τις αρμόδιες εθνικές αρχές καθώς και από την Επιτροπή δεν μπορεί να τις εξατομικεύσει από πλευράς των εν λόγω διατάξεων, εφόσον δεν αποδεικνύεται ότι πράγματι το Συμβούλιο υποχρεούται, βάσει διατάξεως κοινοτικού δικαίου, να λάβει αυτό ιδιαιτέρως υπόψη, στο πλαίσιο των προϋποθέσεων που απαιτούνται για τη χορήγηση της επίμαχης ενισχύσεως.

(βλ. σκέψεις 38-39, 41, 43-44, 54, 62)

2. Προσφυγές ακυρώσεως που ασκούνται από ενώσεις κρίνονται παραδεκτές σε τρία είδη καταστάσεων, συγκεκριμένα, πρώτον, όταν μια νομική διάταξη ρητώς αναγνωρίζει στις επαγγελματικές ενώσεις μια σειρά δυνατοτήτων δικονομικού χαρακτήρα, δεύτερον, όταν η ένωση αντιπροσωπεύει τα συμφέροντα επιχειρήσεων που και οι ίδιες θα μπορούσαν να προασπίσουν παραδεκτώς ενώπιον των δικαστηρίων και, τρίτον, όταν η ένωση είναι εξατομικευμένη λόγω του

3. Μολονότι είναι αληθές ότι ο απαιτούμενος από το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ ατομικός επηρεασμός πρέπει να ερμηνεύεται υπό το φως της αρχής της αποτελεσματικής ένδικης προστασίας, λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων περιστάσεων που μπορούν να εξατομικεύσουν τον προσφεύγοντα, μια τέτοια ερμηνεία δεν μπορεί να καταλήγει στο να μη λαμβάνεται υπόψη η εν λόγω προϋπόθεση, που ρητώς προβλέπεται από τη Συνθήκη, διότι εφόσον, σε μια τέτοια περίπτωση, υφίσταται υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που αυτή αναγνωρίζει στα κοινοτικά ένδικα όργανα.

Εξάλλου, μολονότι θα μπορούσε βεβαίως να αντιμετωπισθεί το ενδεχόμενο της υπάρξεως ενός συστήματος ελέγχου της νομιμότητας των γενικής ισχύος κοινοτικών πράξεων διαφορετικού του θεσπισθέντος από την ιδρυτική Συνθήκη και ουδέποτε τροποποιηθέντος ως προς τις αρχές του συστήματος, στα κράτη μέλη εναπόκειται, ενδεχομένως, σύμφωνα με το άρθρο 48 ΕΕ, η μεταρρύθμιση του ισχύοντος σήμερα συστήματος.

(βλ. σκέψεις 73-74)